

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobkyně: J. S.

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: Mgr. Bc. R. B.
zastoupená advokátkou Mgr. Sylvou Sedláčkovou
sídlem Velehradská 88/1, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. KrÚ 42357/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou soudu dne 2. 8. 2018 domáhala zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) v podstatné části změněno rozhodnutí Městského úřadu Letohrad vydané dne 16. 2. 2018 pod čj.

0001182/2018/MULET/1210/104 tak, že žalobkyně byla uznána vinnou přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jednáním konaným dne 12. 8. 2016 okolo 19.43 hodin namířeným proti M. Š. mladšímu. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a uloženo hradit náklady řízení (nákladový výrok byl napadeným rozhodnutím potvrzen). Žalobkyně na výzvu při jednání soudu dne 17. 9. 2019 upřesnila rozsah, ve kterém shora označené rozhodnutí žalovaného napadla. V tomto rozsahu a právě toliko ve vztahu k žalobkyni se soud napadeným rozhodnutím zabýval.

2. Městský úřad Letohrad (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 16. 2. 2018 pod čj. 0001182/2018/MULET/1210/104 ve výroku IX. uložil žalobkyni pokutu 5.000 Kč (a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč – výrok X.) za dva přestupky proti občanskému soužití podle § 49 zákona o přestupcích. Uvedených dvou přestupků se žalobkyně měla dopustit dne 12. 8. 2016 v ulici Nové Město v Letohradě. Ve výroku III. citovaného rozhodnutí byla žalobkyně shledána vinnou přestupkem proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť *úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním, jež spočívalo v tom, že shora uvedeného dne a v uvedeném místě mířila paralyzérem na M. Š. mladšího, M. D. Š., nar. ... a M. Š.* Výrokem IV. citovaného rozhodnutí byla žalobkyně shledána vinnou přestupkem proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť společně s J. V. ublížila na cti urážkou R. B. tím, že ji nazvala mafiánkou a jinými vulgárními výrazy. Výroky I. a II. rozhodnutí se netýkaly žalobkyně, nýbrž J. V. Ve výrocích V., VI., VII. a VIII. bylo řízení o jiném přestupkovém jednání žalobkyně zastaveno. Výroky XI. a XII. se žalobkyně netýkaly. Městský úřad při uvedeném rozhodnutí vyšel z Oznámení o přestupku a úředního záznamu od Policie ČR ze dne 12. 8. 2016, výpovědí přítomných osob a fotografie zobrazující žalobkyni.

3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím mimo jiné tak, že změnil výrok III. rozhodnutí městského úřadu tak, že upřesnil dobu protiprávního jednání žalobkyně tak, že ji specifikoval datem 12. 8. 2016, časem okolo 19.43 hodin a místem na ulici Nové Město v Letohradě u domu čp. 32 Š. Skutkově bylo jednání popsáno tak, že se žalobkyně *úmyslně přibližovala s namířeným paralyzérem v ruce k M. Š. ml. a vyvolala v něm tak úmyslně pocit ohrožení jeho samého i jeho nezletilého syna M. D., s nímž si hrál na ulici.* Právní posouzení odpovídající § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích bylo ponechán totožné. Výrok IV. rozhodnutí městského úřadu byl změněn tak, že řízení o přestupku způsobeném urážkou R. B. bylo zastaveno, neboť odpovědnost za přestupek zanikla. Výrok IX. rozhodnutí městského úřadu byl změněn tak, žalobkyni byla za přestupkové jednání uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Závislý výrok X. o nákladech řízení uložených k zaplacení žalobkyni byl dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzen.

4. Jednání žalobkyně s paralyzérem hodnotil žalovaný jako mimořádně nebezpečné, které potvrdili vyslechnutí svědci. Sama žalobkyně potvrdila, že paralyzér držela v ruce na svoji sebeobranu. Paralyzér může být považován za osobní zbraň. Bylo prokázáno, že žalobkyně paralyzérem jiné osoby ohrožovala. Žalovaný k odvolání rovněž konstatoval, že

trest byl žalobkyni uložen nikoli za to, že se šla ptát souseda na informace o svém automobilu, nýbrž za způsob jakým tak učinila, tedy za okolností, které svým úmyslným jednáním sama vyvolala.

5. Žalobkyně v podané žalobě brojí proti rozhodnutí žalovaného a navrhuje, aby toto rozhodnutí bylo soudem zrušeno spolu s rozhodnutím prvostupňovým. Fakticky z podstatné části opakuje své námitky z odvolání. Namítá nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Uvádí, že se pouze šla na ulici slušně zeptat M. Š. ml., jak jí hodlá nahradit škodu 18.000 Kč způsobenou na automobilu. Nepřiblížila se k němu více jak na 5 metrů a tak jej ani nemohla paralyzérem ohrožovat. Na pořízené fotografii paralyzérem nemíří, nýbrž se jej snaží schovat za záda. Namísto odpovědi se jí dostalo snůšky vulgarit. Paralyzér držela celou dobu za zády. Kvůli incidentům z minulosti měla z rodiny Š. strach. Pan Š. v minulosti napadl jejího přítele pana J. V. Odmítá tvrzení žalovaného uvedené v odůvodnění rozhodnutí o tom, že byla rozhodnuta úvodním verbálním napadáním pana Š. rozčítit, rozpoutat konflikt, při kterém by mohla být napadena. Tvrdí, že paralyzérem nemohla pana Š. ohrožovat, neboť ona je důchodkyně, zatímco on je 120 kg „Herkules.“ Rozhodně neměla v úmyslu ublížit nezletilému M. D. Š. Poukázala na to, že vyhodnocení situace na místě považuje za nepřesné, nemá jakýkoli záznam v evidenci přestupků. Správní orgán nezkoumal zavinění, jeho stupeň ani pohnutku pachatele. Opakuje, že paralyzér měla jednoznačně proto, aby se pan Š. nepřiblížil k ní. Popisuje své důvody a odkazuje na minulé události a neshody se sousedy, včetně paní B. Paralyzér nelze srovnávat s nožem, neboť nůž lze na rozdíl od paralyzéru hodit na dálku. Uvádí, že policie a úřady nevyšetřují události tak, jak mají. Při jednání soudu upřesnila, že rozhodnutí napadá v rozsahu výroku 3. bod III. (výrok o vině za shora popsany přestupek ohrožování s paralyzérem) a IX. (výrok o trestu, tj. pokutě) a výroku 4. kterým byla potvrzena povinnost hradit náklady řízení.

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a žalobní námitky odmítl. Skutkový stav byl zjištěn odpovídajícím způsobem. Připomněl dlouhotrvající vysoce vyhrocené vztahy mezi hlavními aktéry, které znamenají to, že využití paralyzéru mohlo být důvodně považováno za ohrožující. Zdůraznil, že to byla právě žalobkyně, která o své vůli k druhé sobě přicházela přinejmenším s vědomím toho, že může vyvolat konflikt.

7. Zúčastněná osoba R. B. v roli oznamovatelky přestupku uvedla, že žalobkyně ji slovně neustále napadá a rovněž uvedla, že žalobkyně ji obvinila z toho, že měla najmout rodinu Š., aby ji a pana V. zmlátili. K obavě žalobkyně z napadení uvedla, že pan V. byl napaden až po incidentu s paralyzérem. Navrhla zamítnutí žaloby, neboť důvodné obavy Š. byly prokázány jednáním žalobkyně naplněny.

8. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

10. Krajský soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13).

11. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

12. Ze správního spisu krajský soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

13. Dne 9. 9. 2016 obdržel Městský úřad Letohrad od Policie ČR oznámení o dvou přestupcích proti občanskému soužití, kterých se žalobkyně a J. V. měli dopustit tím, že a) žalobkyně podnapilá dne 12. 8. 2016 v 19.43 hrubě urážela M. Š. ml. a v ruce držela paralyzér, b) oba společně v odpoledních hodinách téhož dne napadali slovně paní R. B., žalobkyně taktéž držela v ruce paralyzér. Oznámení bylo doplněno úředním záznamem Policie ČR z uvedeného dne. Městský úřad zahájil oznámením ze dne 10. 5. 2017 s žalobkyní řízení o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve věci úmyslného narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním spočívajícím v míření paralyzérem na třetí osoby a též pro další přestupky. Dne 29. 6. 2017 a 8. 1. 2018 bylo vedeno ústní projednání přestupku, při kterém byly vyslechnuty zúčastněné osoby a další svědci. Poškozený a oznamovatel přestupků pan M. Š. mladší založil do správního spisu fotografii žalobkyně na ulici mezi držící v ruce předmět, o kterém by bylo lze tvrdit, že šlo o paralyzér.

14. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

15. Soud především konstatuje, že i přes jistou komplikovanost projednávané věci spočívající ve více přestupcích řešených v jednom řízení a více podaných odvoláních, považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Toto konstatování se týká též samotného nyní projednávaného přestupku žalobkyně. Z tohoto důvodu soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a straně 8 až 10, kde se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Podstata soudního přezkumu nemůže spočívat v tom, že bude opět provedeno jinak formulované odůvodnění a rozsáhlá narace za cílem zopakovat žalobkyni již jednou vyslovené. Rovněž tak soud odkazuje na odůvodnění uvedené na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí, které se zabývá druhem a výši uložené sankce.

16. Soud nedává za pravdu námitce žalobkyně, že nebyl správně zjištěn skutkový stav na místě. Žalovaný správně uvedl, že na závěru o tom, že se žalobkyně přibližovala k M. Š. ml. hrajícímu si se synem a přitom měla viditelně v ruce paralyzér připravený k použití, se shodli všichni aktéři incidentu. Toto je doloženo fotografií založenou na čl. 38 správního spisu. Pokud žalovaný použil formulaci „ohrožovala“, soud toto považuje za přiléhavé. Rovněž tak popis skutkového jednání „...úmyslně se přibližovala s namířeným paralyzérem v ruce k ... a vyvolala v něm úmyslně pocit ohrožení“ má soud za odpovídající zjištěným skutečností. Soud rovněž odkazuje na vyhodnocení žalovaného v tom, že vyslechnutí svědci Š. i R. B. mohou být vzhledem k déle trvajícím konfliktům s žalobkyní a panem V. zaujatí, nicméně situaci na místě doloženou fotografií popsali shodně, což vcelku vylučuje to, že by se věc měla na místě udát jinak. Ostatně sama žalobkyně uvedla soudu, že držela paralyzér a v ruce, neboť neměla v oblečení kapsu. Šla se dotázat pana Š. ml. a tak je logické, že se k němu musela přibližovat. Její tvrzení, že měla paralyzér po celou dobu za zády, vyvrací fotografie a k tomu žalobkyně uvedla, že v rozčilení se mohlo stát, že ruku za zády neudržela. Skutkový závěr tak soud za sporný nemá.

17. Další tvrzení žalobkyně se fakticky týkají nenaplnění skutkové podstaty přestupku. Rovněž s tímto se žalovaný vypořádal, a to zejména na str. 9 a 10 rozhodnutí. Úmyslné narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním ve smyslu § 49 odst. 1 písm. c) zákona přestupcích je nepochybně zbytkovou kategorií přestupkových jednání, které jsou definovány za účelem ochránit celospolečenské zájmy spočívající v tom, aby mezilidské soužití nebylo zásadně konfliktní nad míru únosnou a též v tom, aby se osoby (též v této konkrétní věci) mohly na veřejnosti cítit bezpečně. Žalobkyně cíleně zvoleným přístupem s použitím paralyzéro směřovala jednoznačně k tomu, aby v napadeném M. Š. ml. vyvolala obavu a ohrožení, o to více, když si na ulici hrál s nezletilým synem. Tvrzení

žalobkyně, že ve večerní hodině 19.43 (v době měsíce srpna) neměl být nezletilý na ulici, není na místě.

18. Žalobkyně svým jednáním naplnila jak formální stránku přestupku, tak materiální stránku přestupku (viz § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Jednalo se o jiné hrubé jednání, jež lze postavit na úroveň vyhrožování újmou na zdraví. Ohrožený zájem společnosti soud zmínil již výše. K tomu lze dodat, že jistě nemůže být normou běžného občanského soužití to, aby se osoby potkávaly a „vysvětlovaly“ si spolu určité záležitosti s tím, že budou v ruce při rozhovoru na ulici držet paralyzér připravený k případnému použití. Z pohledu dnes běžných norem chování za přestupek může být problematické považovat bez dalšího vzájemné urážky (mnohdy velmi vulgární), jež se mezi dotčenými osobami udály, nicméně nyní je skutková situace odlišná.

19. K samotnému jednání žalobkyně soud podotýká, že to byla právě žalobkyně, která byla po celou dobu v jednání a poté i v konfliktu aktivní. Sama uvedla, že se cíleně vydala za M. Š. ml., aby na něho vznesla dotaz k poškozenému automobilu. Její tvrzení, že automobil poškodil právě on (tedy jistá pohnutka žalobkyně), nebylo nikterak prokázáno. Aktivně jednala, přibližovala se k němu, oslovila ho a poté se již udála tvrzená a nic nevysvětlující konverzace. Nemůže tak být odpovídajícím vysvětlením, že žalobkyně jednala jaksi v předpokládané sebeobraně, paralyzér měla u sebe z důvodu obav o své zdraví, či proto, aby se k ní nikdo nepřiblížil. Pokud měla obavy o své zdraví, rozum velel, aby za panem Š. nechodila, což ostatně přiléhavě uvedl v rozhodnutí i žalovaný. Podstatou je to, že viditelně neseným paralyzérem a hrubou konverzací stěžím mohla dosáhnout toho, aby přinutila třetí osobu ke smysluplné konverzaci.

20. K naplnění skutkové podstaty přestupku je rovněž podstatné to, že žalobkyně svým jednáním spočívajícím v držení paralyzérů v ruce a přibližováním se k třetí osobě vyvolala v této pocit ohrožení. Zhodnocení této okolnosti možného pocitu ohrožení nemůže spočívat v subjektivním úmyslu žalobkyně a v tom jak ona sama vysvětluje to, proč paralyzér v ruce držela. Jistá důvodnost vyvolání obav u poškozeného taktéž neplyne přímo a bez dalšího ani z toho, jak je následně subjektivně popsal poškozený. Soud, stejně tak jako žalovaný, přihlíží k tomu, že žalobkyně s poškozeným spolu přitom zřejmě konverzovali vulgárně. Je taktéž třeba přihlídnout k tomu, že se mezi uvedenými osobami nejednalo o neshody ojedinělé (výroky o likvidaci, o způsobení zranění atd.). Pokud tedy poškozený disponoval informacemi o tom, že určité agresivní chování, vyhrožování se opakovalo a porůznu gradovalo, lze z toho dovodit závěr, že žalobkyně svým chováním mohla u poškozeného způsobit důvodnou obavu ohrožení. Uvedené platí o to více, že přítomna byla nezletilá osoba.

21. Tvrzení žalobkyně, že použití paralyzérů nelze připodobnit k použití nože soud nesdílí. Je jistě pravdou, že nožem se dá hodit, avšak obvyklé zhodnocení nože jako zbraně spočívá spíše a především v jeho schopnosti bodných či řezných ran z blízka a nikoli v jeho použití z dálky. Uvedená podobnost však není v řízení podstatná. Podstatné je to, že paralyzér je schopen v případě jeho použití v těsné blízkosti s třetí osobou způsobit újmu spočívající v intenzivní bolesti odvislé od toho jak dlouhá je doba kontaktu. Vyhrůžka

takovým použitím paralyzéry za účelem způsobení intenzivní bolesti může být pocíťována i osobou, která by jinak měla fyzickou převahu nad pachatelem. K tomu obdobně např. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 3 Tdo 1384/2016. V řízení nemohlo být podstatné to, zda žalobkyně byla zcela blízko poškozeného. Bylo nesporné, že mezi nimi probíhala konverzace při relativní blízkosti osob (v jednotkách metrů), poté už by stačilo učinit několik kroků k tomu, aby došlo k rychlému kontaktu. Pocit ohrožení u poškozeného, za účasti nezletilého syna, byl jistě na místě.

22. Žalobkyně obecnou námitkou též uvádí, že správní orgán se nezabýval motivem (pohnutkami), zaviněním jejího jednání. Zde má zřejmě na mysli to, že v době předcházející napadení bylo poškozeno její auto. Soud toto dovozuje k textu žaloby, který je v uvedené části dosti nepřehledný. Pohnutka či motiv nejsou podstatné při vyhodnocení přestupkového jednání a jeho podřazení pod určitou skutkovou podstatu, nýbrž mohou být určující při určení druhu sankce a její výměry (viz ust. § 12 zákona o přestupcích). K uvedenému z podstatné části přihlédl žalovaný při určení výše sankce, což je uvedeno na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Bylo přihlédnuto též k polehčujícím okolnostem. Soud však již shora uvedl, že nebylo nijak postaveno na jisto tvrzení žalobkyně, že automobil poškodil právě poškozený M. Š. ml. Avšak, ani pokud by tomu tak mělo být, nic by to neměnilo na přestupkovém jednání žalobkyně. Sankce byla stanovena na přibližně 1/10 horní hranice možné výměry, což žalovaný řádně odůvodnil též s odkazem na majetkové poměry. Pachatel poškození automobilu určen nebyl, nadto přítomnost nezletilého M. D. při incidentu, o němž žalobkyně věděla, je naopak zjevně přítěžující okolností. Soud tak uzavírá, že uloženou sankci má za přiměřenou a řádně odůvodněnou, nikoli uloženou v rozporu se zákonem. Faktické jednání žalobkyně bylo úmyslné, jak soud uvedl, byla v kontaktu po celou dobu aktivní. Nelze uzavřít ani tak, že úmysl by měl být vyloučen v otázce vyvolání pocitu ohrožení. Pocit ohrožení, jak uvedl soud shora, plyne též z okolností na místě a historického vnímání vztahu s žalobkyní osobou poškozeného.

23. Výrok o uložení úhrady nákladů řízení je výrokem závislým na shora přezkoumaném výroku o vině za přestupek. Stanovení nákladů řádně odůvodnil již orgán prvního stupně správním odkazem na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

24. S ohledem na shora uvedeně soud žalobu za důvodnou nepovažuje, neboť žalobkyně na svých právech zkrácena postupem žalovaného nikterak nebyla. K porušení zákonné úpravy ze strany obou správních orgánů, jejichž rozhodnutí po odvolacím řízení, tvoří jeden celek, nedošlo. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

26. Zúčastněné osobě soud náklady řízení nepřiznal, neboť nebyly naplněny podmínky § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud zúčastněné osobě jakékoli povinnosti neuložil, tato osoba nebyla v projednávané věci ani v postavení poškozené. Důvody zvláštního zřetele soud neshledal, neboť posuzované přestupkové jednání se fakticky a přímo R. B. ani netýkalo. Důvodem zvláštního zřetele nemůže být to, že žalobkyně svoji široce pojatou žalobní obranu proti správnímu rozhodnutí vedla též skrze útoky na zúčastněnou osobu, která subjektivně mohla nabýt pocitu, že se musí bránit. Soud tímto nijak neomezuje právo bránit se tvrzeným vulgárním a dalším útokům, nicméně taková možná obrana nevede skrze účast na tomto soudní řízení. Zastoupení advokátem za daného stavu věcí soud nepovažuje za účelné, nutné a důvodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 18. září 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce